

Arrest

**nr. 124 640 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIMMERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 maart 2013 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 maart 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 oktober 2013.

1.3. Op 29 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeveer 21 jaar oud en ging tot de 9de graad naar school. Toen u 17 jaar was, raakte uw broer vermist. U nam zijn job in de kapperszaak over waar hij werkte. Ongeveer anderhalf jaar later kreeg u, via uw vader die er als kok werkte, een job aangeboden door Lal Agha Kakar, de burgemeester van Jalalabad, als huishoudhulp.

In de nacht van 10 op 11 december 2012 werden jullie 's nachts, na jullie avondshift, meegenomen door de taliban in hun auto. Jullie werden geblinddoekt en jullie handen en voeten werden vastgebonden. Na enige tijd rijden, werden jullie naar een kamer gebracht waar ze de blinddoek afdeden. De volgende morgen werd u naar een andere kamer gebracht en geslagen, ook uw vader in de andere kamer werd geslagen. In de namiddag begonnen ze tegen jullie te praten en zeiden ze dat jullie moslims waren en de jihad moesten doen. Ze zeiden dat als jullie het land niet zouden vrijmaken, wie het dan wel zou doen.

De dag erna kwamen ze naar u toe en zeiden u dat ze u en uw vader zouden vrijlaten op voorwaarde dat u de burgemeester zou vermoorden. In het begin wilden jullie niet akkoord gaan maar ze bedreigden jullie en zeiden dat als jullie die opdracht niet zouden uitvoeren, ze jullie zouden onthoofden. Na deze bedreiging, gingen jullie wel akkoord.

Omdat jullie de burgemeester het beste kenden, vroegen de taliban jullie een manier uit te denken om hem te vermoorden. Jullie zeiden dat jullie dat niet wisten omdat jullie daar nog nooit over nagedacht hadden en vroegen hen om de instructies te geven. Ze gingen hiermee akkoord. Toen verlieten ze de kamer. Uw vader zei toen dat jullie niet akkoord konden gaan met de opdracht omdat de burgemeester steeds goed voor jullie geweest was. Hij overtuigde u hem niet te vermoorden.

Die avond kwamen de taliban terug en vertelden jullie het plan. Ze zeiden dat ze een bom hadden die u in het huis van de burgemeester of in zijn auto moest plaatsen. Ze zouden de volgende avond contact met u opnemen en u de bom overhandigen aan het checkpoint. U zou de bom mee naar binnen nemen in de compound van de burgemeester, de situatie in ogenschouw nemen, in contact blijven staan met de Taliban om te overleggen en de bom installeren. Vervolgens zou u hen contacteren wanneer de burgemeester zou vertrekken. Indien u de opdracht met succes zou uitvoeren, zouden zowel u als uw vader gespaard worden en zou u uitbetaald worden door de taliban. De taliban waarschuwde u dat indien u niet zou doen wat ze vroegen, ze uw vader zouden onthoofden. Hierbij toonden ze u 2 video's. De eerste toonde een film van een persoon die met succes een zelfmoordaanslag uitvoerde waardoor zijn familie vrijgelaten werd. De 2de toonde een jongeman die zijn opdracht weigerde en als gevolg onthoofd werd. Ze zeiden dat dit het gevolg was voor iemand die niet gehoorzaamde. U verzekerde dat u hen niet zou verraden omwille van uw vader. Toen lieten ze u afscheid nemen van uw vader. Deze zei dat u moest beloven dat u de burgemeester niet zou vermoorden en naar hem toe zou gaan om alles te vertellen. U beloofde hem dat. U werd afgezet in de woestijn en iets later kreeg u een lift naar de stad.

Toen u thuis aankwam, was uw moeder erg bezorgd en vroeg wat er gebeurd was. U loog in de eerste instantie en zei dat u bij de burgemeester gebleven was. Ze vroeg waarom uw gsm afstond en uiteindelijk vertelde u de waarheid. Nadat u het hele verhaal deed was uw moeder erg bang en bezorgd en ze belde naar de burgemeester om hem in te lichten. De burgemeester vroeg naar zijn huis te komen. Daar vertelde u wat u overkomen was. Hij zei dat hij ook reeds dreig telefoons kreeg en dat hij en zijn familie in een moeilijke situatie zaten. Hij zei dat uw aanwezigheid een risico voor hem was en besloot u het land uit te sturen. U moeder bracht al uw gerief en de volgende dag werd u naar Kabul gebracht. U nam het vliegtuig van Kabul naar Herat en van daaruit hielp een smokkelaar u het land te ontvluchten.

Op 4 maart 2013 kwam u toe in België, de dag erna vroeg u er asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw taskara, de taskara van uw vader, uw werkbadge, de werkbadge van uw vader, een aanbevelingsbrief van de burgemeester en de vertaling hiervan, een brief aan de burgemeester omtrent financiële steun, een

brief aan het hoofd van de veiligheidsdiensten, een brief aan de regioverantwoordelijke, 7 foto's, 2 internetartikels, 2 afgeprinte foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsvrees immers niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst komt het weinig geloofwaardig over dat de Taliban u en uw vader zouden ontvoerd hebben om u te dwingen de burgemeester te vermoorden door een bom in zijn compound binnen te smokkelen. U stelt dat u en uw vader twee dagen werden vastgehouden door de Taliban zonder dat de buitenwereld wist waar jullie waren. Daarna werd u vrijgelaten terwijl uw vader werd vastgehouden als gijzelaar. U zou dan een bom in de compound van de burgemeester moeten binnen brengen omdat de mensen van de wachtpost u kenden en u niet zouden controleren (CGVS 17/04/2013, p. 9 – p. 10; CGVS 24/10/2013, p. 12). Als de Taliban u of uw vader een bom zouden willen laten binnensmokkelen in de compound van de burgemeester zouden zij u zeker niet eerst voor minstens twee dagen van de aardbodem laten verdwijnen. Gezien uw vader volgens u de kok was van de burgemeester en u zelfs zijn persoonlijk dienaar zou zijn geweest (CGVS 17/04/2013, p. 4, p. 6, p. 14) zou uw verdwijning immers onmiddellijk zijn opgevallen. Het feit dat u dan een paar dagen later terug zou opduiken terwijl uw vader nog steeds verdwenen was - dat moet ook de Taliban hebben geweten - zou het onmogelijk maken dat u zonder controle of verdere vragen met een bom de compound zou kunnen betreden. Integendeel mag men in een dergelijke situatie aannemen dat er vele vragen zouden zijn omtrent uw verdwijning en de afwezigheid van uw vader en dat de veiligheidsdiensten hier onmiddellijk zouden bij betrokken worden. Het onrealistische karakter van deze werkwijze blijkt nog uit uw verklaring in uw eerste gehoor waar u stelde dat behalve de kinderen van de burgemeester, iedereen werd gecontroleerd en onderzocht bij het binnengaan in het huis van de burgemeester (CGVS 17/04/2013, p. 14-15).

Verder is ook de concrete opdracht die de taliban u gaven dermate vaag en onrealistisch dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. Zo stelt u dat ze u ruim op voorhand lieten gaan zodat u zou kunnen uitzoeken hoe u de aanslag precies zou moeten doen (CGVS, 24/10/2013, p. 11., p.12.). Wanneer u gevraagd wordt of de taliban wel zeker wisten dat de burgemeester zijn auto zou gebruiken die avond, geeft u aan dat dat u de situatie moest bekijken en zien wat er mogelijk was en erna zouden ze kijken of ze hun plan konden uitvoeren (CGVS, 24/10/2013, p. 11.). Wanneer u gevraagd wordt of het hun plan was om de aanslag effectief die dag uit te voeren, verklaart u dat het zou afhangen van de situatie maar dat u zelf de aanslag die avond wou doen voor uw eigen veiligheid (CGVS, 24/10/2013, p. 12.). Het komt ongeloofwaardig over dat de Taliban een zoveel initiatief zouden overlaten aan een onervaren persoon onder zulke enorme druk op wiens trouw ze bovendien niet kunnen rekenen. Ook uw bewering dat u vanuit de compound van de burgemeester telefonisch zou beraadslagen met de Taliban (CGVS 24/10/2013, p. 11) komt onrealistisch over. Dat de Taliban tot slot zou zeggen dat het slechts hun verantwoordelijkheid was om u de bom te leveren maar dat zij niet wilden zeggen hoe u de bom moest plaatsen omdat dat uw verantwoordelijkheid was, komt nogmaals absurd over. Gezien u geen ervaring had met het plaatsen van explosieven, terwijl de Taliban dat wel hebben, is het ondenkbaar dat zij de uitvoerder van hun plan niet eens zouden uitleggen hoe hun bom dient geplaatst te worden. Het is niet aannemelijk dat de taliban hun aanslag op de burgemeester op zulk een onprofessionele manier zouden voorbereiden. Bovendien bent u tegenstrijdig tijdens uw 2 verhoren. Zo verklaart u tijdens het eerste interview op het CGVS op 17/04/2013 dat de taliban u de dag nadat ze u lieten gaan zouden contacteren tussen **19u en 21u** en u zouden vragen naar een checkpoint te komen om u **daar de bom te geven** zodat u deze naar binnen zou kunnen smokkelen en ze **binnen installeren of in de auto plaatsen** (CGVS, 17/04/2013, p.11.). Dit terwijl u tijdens het 2de interview op 24/10/2013 verklaart dat u, **nadat u de situatie in de compound had beoordeeld**, zou met hen in contact blijven staan tussen **18u en 20u** en de bom ondertussen **in zijn auto moeten plaatsen** (CGVS, 24/10/2013, p. 11.). Dat u tegenstrijdig bent in de manier en het tijdstip waarop u de opdracht zou moeten uitvoeren, bevestigt het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen verder.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw relaas kunnen niet opwegen tegen de bovenstaande vaststellingen. Vooreerst blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste en op corrupte

wijze verkregen Afghaanse documenten, zodat de bewijskracht relatief laag is. Ook zijn er tal van vaststellingen in verband met deze documenten die het ongeloofwaardige karakter van uw relaas bevestigen.

Zo legt u een, overigens niet van datum voorziene, brief neer die de burgemeester zou hebben geschreven als een bewijs dat u voor hem werkte (CGVS, 17/04/2013, p. 5.). U vroeg hem dit document op te stellen toen u reeds in België was en u dus reeds gevlucht was als gevolg van uw problemen. Deze brief is opgesteld als een aanbevelingsbrief waarin de kwaliteiten en de goede eigenschappen van u en uw vader opgeschreven staan en waarbij de burgemeester bevestigt dat jullie voor hem werkten en jullie succes wenst in de toekomst. Het is hierbij in de eerste plaats vreemd dat zowel u als uw vader in deze brief aangesproken worden terwijl enkel u om dit bewijs vroeg, gezien u nog steeds geen nieuws zou hebben van uw vader. Het is echter nog vreemder dat de burgemeester in deze brief niets over uw problemen vermeld. Gezien de burgemeester naar uw zeggen op de hoogte was van uw problemen en u zelfs zou geholpen hebben het land te ontvluchten is dit onbegrijpelijk, temeer daar u hierrond persoonlijk vanuit België telefonisch contact had met de burgemeester en zijn chauffeur. Indien uw verhaal waar zou zijn geweest kan men verwachten dat de burgemeester dit duidelijk zou hebben gemaakt in de brief, uw problemen zou hebben bevestigd en uw vader – die nog vermist zou zijn - niet zou hebben vermeld. Uw uitleg, dat u specifiek aan de burgemeester vroeg om niet in detail te treden over uw problemen omdat hij een hardwerkend man is die andere dingen te doen heeft (CGVS 17/04/2013, p.6), kan niet overtuigen.

Daarnaast legt u een brief van uw broer aan het hoofd van de veiligheidsdiensten en een brief van uw broer aan het hoofd van de regio neer. Gevraagd wie deze documenten opstelde zegt u dat niet te weten en geeft u aan weinig informatie omtrent deze documenten te kunnen vertellen. U geeft hierbij weer dat u deze papieren wel in handen kreeg maar deze niet las (CGVS, 24/10/2013,p.14.). Het feit dat u niet weet te vertellen wat er in uw eigen documenten staat en wat u er mee wil aantonen, doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze documenten. Bovendien zijn er ernstige aanwijzingen dat het hier om vervalste documenten gaat. Zo blijkt uit de brief die door uw broer M.Z. (...) geschreven zou zijn aan het hoofd van de veiligheidsdiensten van de provincie Nangharar (CGVS 24/10/2013, p. 8) dat deze werd opgesteld een dag na uw verdwijning, op 21/9/1391 (12 december 2012). In deze brief staat geschreven dat u op 20/9/1391 (11 december 2012) ontvoerd werd door onbekenden in het 3de district van Jalalabad. Gezien u en uw vader op dat moment nog in gevangenschap zaten kon uw broer echter niet weten waar jullie ontvoerd werden en zelfs niet of het hier om een ontvoering ging. Ook in de brief, gericht aan het hoofd van de regio, staat er dat zowel u als uw vader ontvoerd zijn en wordt er gevraagd deze zaak te onderzoeken. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze bedenking verklaart u dat hij wel wist dat u vermist was omdat u niet naar huis was gekomen (CGVS, 24/10/2013, p. 14.). Echter, het feit dat uw broer deze exacte informatie neerschreef in deze brief, terwijl u op dat moment in gevangenschap bij de taliban was, geeft aan dat deze brief pas achteraf opgesteld werd en dus frauduleus is.

Een gelijkaardig probleem stelt zich in de, eveneens niet van datum voorziene, brief in verband met de vraag om financiële steun die door uw broer naar de burgemeester geschreven werd. Daarin staat vermeld dat zowel u als uw vader ontvoerd zijn in het derde district. Indien dit document werd geschreven toen u nog vermist was kon uw broer niet weten waar jullie ontvoerd werden en zelfs niet of het hier om een ontvoering ging. Bovendien is het zeer vreemd dat een aanvraag om financiële steun in de korte tijdspanne van uw verdwijning al zou zijn ingediend en goedgekeurd. Indien de brief daarentegen zou zijn ingediend na uw vrijlating en u dus had kunnen vertellen dat u inderdaad was ontvoerd op een welbepaalde plaats, is het onlogisch dat uw broer u nog als ontvoerd zou hebben opgegeven in deze brief en niets zou hebben gezegd over uw terugkeer. Geconfronteerd met deze vreemde vaststelling probeert u te argumenteren dat in de brief staat dat u ontvoerd **was**, niet dat u ontvoerd **bent** (CGVS, 24/10/2013, p. 13.). Daarmee kan u echter niet overtuigen. Immers, dat uw broer in de brief schreef dat er niemand anders was als kostwinner voor de familie impliceert dat u nog steeds vermist zou zijn. U verklaart dan nog dat deze brief zo opgesteld is als excuus, dat u niet weet waarom de brief zo is opgeschreven en dat het misschien is omdat uw familie geld zou kunnen blijven ontvangen, ook al zou er een nieuwe burgemeester komen (CGVS, 24/10/2013, p. 13.). Het feit dat u geen duidelijkheid kan bieden omtrent deze brief en zelfs de mogelijkheid openlaat dat de brief is opgesteld onder valse voorwendselen kan uw geloofwaardigheid enkel verder aantasten. Hierbij wil ik nogmaals verwijzen naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er inderdaad een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten.

De overige, nog niet besproken, documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader betreffen enkel uw identiteit en herkomst maar houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Uw werkbadge, de werkbadge van uw vader en de 7 foto's van uw vader die u neerlegt, bevestigen slechts het beroepsprofiel van u en uw vader, wat verder aan bod komt, maar niet de ingeroepen vervolgingsfeiten. Het artikel van op de site pajhwok omtrent de aanslag die gepleegd werd op de burgemeester op 1 september 2013 en de prints van de vernielde auto en van de burgemeester, zijn ook niet in staat uw relaas te bevestigen. U wil met dit artikel aantonen dat uw verhaal correct is en dat er effectief een aanslag gepleegd werd (CGVS, 24/10/2013, p. 3.). Echter, wanneer u gevraagd wordt naar informatie omtrent dit incident, kan u niet meer info geven dan in het artikel vermeld staat. Dit terwijl u aangeeft dat u na het gebeuren nog in contact stond met de chauffeur van de burgemeester (CGVS, 24/10/2013, p. 3.). Het feit dat belangrijke publieke persoonlijkheden in Afghanistan een doelwit zijn voor bepaalde groeperingen wordt niet betwist maar volstaat niet om uw persoonlijk verhaal aannemelijk te maken. Deze documenten zijn dan ook niet in staat uw relaas te ondersteunen.

Uw advocaat liet verder nog per e-mail weten dat u klachten had over de tolk. Hierbij werd er vermeld dat de tolk verschillende vragen inkortte tot één vraag en dat de tolk u beval uw antwoorden in te korten. U geeft hierbij weer dat u de vragen verstond omdat u het Engels een beetje machtig bent. Echter, er werd u in het begin van het gehoor gezegd dat indien er iets niet duidelijk was u dat mocht zeggen zodat de vraag geherformuleerd of anders verwoord kon worden (CGVS, 17/04/2013, p. 2.). Bovendien mag men er van uit gaan dat, indien u in staat bent om de vragen te verstaan en te begrijpen dat deze ingekort worden, u ook in de mogelijkheid bent dit direct te melden aan de interviewer. Gezien u tijdens het interview op geen enkele wijze heeft aangegeven dat er een probleem was met de tolk volstaat het niet om achteraf te beweren dat er problemen waren met de tolk om eventuele ongelukkige uitspraken aan de tolk toe te schrijven.

Daarnaast geeft uw advocaat in een andere e-mail ter aanleiding van het 2de interview –waar hij niet op aanwezig kon zijn- weten dat u soms last heeft van geheugenverlies of stress. Dit omdat u onder andere geen nieuws heeft van uw familie. Gezien deze bewering niet ondersteund wordt door een medisch attest kan hiermee geen rekening worden gehouden.

Aan de ontvoering van u en uw vader met als doel u een aanslag te laten plegen op de burgemeester kan dan ook geen geloof worden gehecht. Deze feiten kunnen dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het loutere feit dat u in een huishoudelijke functie in dienst zou zijn geweest bij de burgemeester van Jalalabad volstaat, bij het ontbreken van enige geloofwaardige vervolging of bedreiging, niet om te besluiten dat u bij terugkeer naar Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming riskeert. Bovendien moeten ook bij de geloofwaardigheid van uw werk de nodige reserves worden geformuleerd. Waar u tal van foto's neerlegt van uw vader tijdens de uitoefening van zijn beroep kan u immers geen enkele foto neerleggen waaruit zou kunnen blijken dat u zelf voor de burgemeester heeft gewerkt. Gezien de reeds eerder aangehaalde problemen betreffende valse en op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten en in het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de ingeroepen vervolgingsfeiten blijven ook wat betreft uw werk voor de burgemeester twijfels bestaan.

Naast uw nood aan bescherming onder de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, werd ook uw nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, gerelateerd aan het bestaan van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, onderzocht.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de

veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), doordat de bestreden beslissing hem niet erkend als vluchteling, met als gevolg dat een terugkeer naar zijn geboorteland ernstige gevolgen zal hebben voor zijn leven en hij een grote kans heeft opnieuw bedreigd te worden en gedood kan worden.

In een theoretische toelichting wijst verzoeker op de 'non-refoulement' verplichting inherent aan artikel 3 van het EVRM en stelt hij dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betrokkenen de substantiële gronden moeten voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Human Rights Watch, dat het EHRM aangaande de bewijslevering van het risico op ontorende behandeling, onder verwijzing naar het arrest NA v. The United Kingdom van 17 juli 2008, onder andere stelt *"Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court has considered that the protection of article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership to the group concerned"*.

Verzoeker merkt op dat hij extracten bijbrengt van een recent rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013 in verband met Afghanistan, dat er een hoofdstuk gewijd is aan personen die grote risico's lopen, dat er *in casu* twee besproken groepen interessant zijn, dat dit enerzijds de personen zijn die deel uitmaken van het staatsapparaat in de ruime zin of die het staatsapparaat steunen, of op zijn minst de schijn hebben er deel van uit te maken of het te steunen, waarna verzoeker citeert uit voornoemd document, en dat dit anderzijds de groep mensen is die oud genoeg zijn om te vechten, waarna hij opnieuw citeert uit het voornoemde rapport. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat de regio op zich al gevaarlijk is, met veel terroristische groeperingen, dat blijkt uit het rapport van het UNHCR dat hij persoonlijk ook een zeer groot risico loopt om het slachtoffer te worden van de praktijken van de Anti Government Elements (hierna: AGE's), dat het enerzijds vaststaat dat hij een werknemer is van de overheidsdiensten en hij kok was bij Lal Agha Kakar, de burgemeester van Jalalabad, dat hij een contract had als werknemer van de stad en dit ook erkend wordt door de verwerende partij, dat hij in zijn hoedanigheid van werknemer van de stad en van de burgemeester van Jalalabad persoonlijk dient beschouwd te worden als een ambtenaar, minstens als iemand die de schijn heeft gewekt dat hij het centrale gezag steunt, dat volgens het UNHCR deze personen recht hebben om erkend te worden als vluchteling, minstens om hen de subsidiaire bescherming toe te kennen, dat hij anderzijds op een leeftijd is waarop hij ingelijfd kan worden om te vechten, of toch gedwongen kan worden om dit te doen, dat hij samen met zijn vader gevangengenomen werd door de taliban omdat hij werkzaam was bij Lal Agha Kakar en hij voornoemde persoon diende om te brengen, dat indien hij dit niet deed, hij en zijn vader zouden worden vermoord. Voorts wijst verzoeker er op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) geen geloof hecht aan dit deel van het asielaanvraag omdat het niet genoeg zou zijn aangetoond, dat hij echter briefwisseling heeft mogen ontvangen uit Afghanistan die dit deel van het relaas staven, doch dat het CGVS zich in allerlei bochten wringt om te concluderen dat zijn verhaal verzonnen is. Verzoeker meent dat, zelfs als zijn verhaal niet weerhouden kan worden, dan nog blijkt dat hij omwille van het hierboven vermelde recht heeft op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, dat blijkt dat er ondertussen opnieuw een mislukte

aanslag werd gepleegd op Lal Agha Kakar, dat dit wordt aanvaard door het CGVS, dat hij dan ook in een gevaarlijke positie zit omdat hij werkzaam is in het huis van de burgemeester, dat hij ook samen met zijn vader, de burgemeester soms dient te vergezellen naar bepaalde plaatsen om voor hem te koken, dat hij dus een dubbel risico loopt, enerzijds omdat hij een ambtenaar is en anderzijds omdat hij zich vaak bevindt in de buurt van Lal Agha Kakar, die op zich hoog op de to-kill lijst staat van de taliban en andere AGE's in Nangarhar.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) toe te kennen en in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen.

2.3. Als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker 'extracten uit UNHCR guidelines Afghanistan'.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. Aan verzoekers vrees voor vervolging door de Taliban omwille van de ontvoering door de Taliban naar aanleiding van de tewerkstelling van zijn vader en verzoeker bij de burgemeester van Jalalabad, kan geen geloof worden gehecht.

De commissaris-generaal motiveerde immers terecht: "Vooreerst komt het weinig geloofwaardig over dat de Taliban u en uw vader zouden ontvoerd hebben om u te dwingen de burgemeester te vermoorden door een bom in zijn compound binnen te smokkelen. U stelt dat u en uw vader twee dagen werden vastgehouden door de Taliban zonder dat de buitenwereld wist waar jullie waren. Daarna werd u vrijgelaten terwijl uw vader werd vastgehouden als gijzelaar. U zou dan een bom in de compound van de burgemeester moeten binnen brengen omdat de mensen van de wachtpost u kenden en u niet zouden controleren (CGVS 17/04/2013, p. 9 – p. 10; CGVS 24/10/2013, p. 12). Als de Taliban u of uw vader een bom zouden willen laten binnensmokkelen in de compound van de burgemeester zouden zij u zeker niet eerst voor minstens twee dagen van de aardbodem laten verdwijnen. Gezien uw vader volgens u de kok was van de burgemeester en u zelfs zijn persoonlijk dienaar zou zijn geweest (CGVS 17/04/2013, p. 4, p. 6, p. 14) zou uw verdwijning immers onmiddellijk zijn opgevallen. Het feit dat u dan een paar dagen later terug zou opduiken terwijl uw vader nog steeds verdwenen was - dat moet ook de Taliban hebben geweten - zou het onmogelijk maken dat u zonder controle of verdere vragen met een bom de compound zou kunnen betreden. Integendeel mag men in een dergelijke situatie aannemen dat er vele vragen zouden zijn omtrent uw verdwijning en de afwezigheid van uw vader en dat de veiligheidsdiensten hier onmiddellijk zouden bij betrokken worden. Het onrealistische karakter van deze werkwijze blijkt nog uit uw verklaring in uw eerste gehoor waar u stelde dat behalve de kinderen van de burgemeester, iedereen werd gecontroleerd en onderzocht bij het binnengaan in het huis van de burgemeester (CGVS 17/04/2013, p. 14-15).

Verder is ook de concrete opdracht die de Taliban u gaven dermate vaag en onrealistisch dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. Zo stelt u dat ze u ruim op voorhand lieten gaan zodat u zou kunnen uitzoeken hoe u de aanslag precies zou moeten doen (CGVS, 24/10/2013, p. 11., p.12.). Wanneer u gevraagd wordt of de Taliban wel zeker wisten dat de burgemeester zijn auto zou gebruiken die avond, geeft u aan dat dat u de situatie moest bekijken en zien wat er mogelijk was en erna zouden ze kijken of ze hun plan konden uitvoeren (CGVS, 24/10/2013, p. 11.). Wanneer u gevraagd wordt of het hun plan was om de aanslag effectief die dag uit te voeren, verklaart u dat het zou afhangen van de situatie maar dat u zelf de aanslag die avond wou doen voor uw eigen veiligheid (CGVS, 24/10/2013, p. 12.). Het komt ongeloofwaardig over dat de Taliban een zoveel initiatief zouden overlaten aan een onervaren persoon onder zulke enorme druk op wiens trouw ze bovendien niet kunnen rekenen. Ook uw bewering dat u vanuit de compound van de burgemeester telefonisch zou beraadslagen met de Taliban (CGVS 24/10/2013, p. 11) komt onrealistisch over. Dat de Taliban tot slot zou zeggen dat het slechts hun verantwoordelijkheid was om u de bom te leveren maar dat zij niet wilden zeggen hoe u de bom moest plaatsen omdat dat uw verantwoordelijkheid was, komt nogmaals absurd over. Gezien u geen ervaring had met het plaatsen van explosieven, terwijl de Taliban dat wel hebben, is het ondenkbaar dat zij de uitvoerder van hun plan niet eens zouden uitleggen hoe hun bom dient geplaatst te worden. Het is niet aannemelijk dat de Taliban hun aanslag op de burgemeester op zulk een onprofessionele manier zouden voorbereiden. Bovendien bent u tegenstrijdig tijdens uw 2 verhoren. Zo verklaart u tijdens het eerste interview op het CGVS op 17/04/2013 dat de Taliban u de dag nadat ze u lieten gaan zouden contacteren tussen **19u en 21u** en u zouden vragen naar een checkpoint te komen om u **daar de bom te geven** zodat u deze naar binnen zou kunnen smokkelen en ze **binnen installeren of in de auto plaatsen** (CGVS, 17/04/2013, p.11.). Dit terwijl u tijdens het 2de interview op 24/10/2013 verklaart dat u, **nadat u de situatie in de compound had beoordeeld**, zou met hen in contact blijven staan tussen **18u en 20u** en de bom ondertussen **in zijn auto moeten plaatsen** (CGVS, 24/10/2013, p. 11.). Dat u tegenstrijdig bent in de manier en het tijdstip waarop u de opdracht zou moeten uitvoeren, bevestigt het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen verder.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw relaas kunnen niet opwegen tegen de bovenstaande vaststellingen. Vooreerst blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste en op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten, zodat de bewijskracht relatief laag is. Ook zijn er tal van vaststellingen in verband met deze documenten die het ongeloofwaardige karakter van uw relaas bevestigen.

Zo legt u een, overigens niet van datum voorzien, brief neer die de burgemeester zou hebben geschreven als een bewijs dat u voor hem werkte (CGVS, 17/04/2013, p. 5.). U vroeg hem dit document op te stellen toen u reeds in België was en u dus reeds gevlucht was als gevolg van uw

problemen. Deze brief is opgesteld als een aanbevelingsbrief waarin de kwaliteiten en de goede eigenschappen van u en uw vader opgeschreven staan en waarbij de burgemeester bevestigt dat jullie voor hem werkten en jullie succes wenst in de toekomst. Het is hierbij in de eerste plaats vreemd dat zowel u als uw vader in deze brief aangesproken worden terwijl enkel u om dit bewijs vroeg, gezien u nog steeds geen nieuws zou hebben van uw vader. Het is echter nog vreemder dat de burgemeester in deze brief niets over uw problemen vermeld. Gezien de burgemeester naar uw zeggen op de hoogte was van uw problemen en u zelfs zou geholpen hebben het land te ontvluchten is dit onbegrijpelijk, temeer daar u hierrond persoonlijk vanuit België telefonisch contact had met de burgemeester en zijn chauffeur. Indien uw verhaal waar zou zijn geweest kan men verwachten dat de burgemeester dit duidelijk zou hebben gemaakt in de brief, uw problemen zou hebben bevestigd en uw vader – die nog vermist zou zijn - niet zou hebben vermeld. Uw uitleg, dat u specifiek aan de burgemeester vroeg om niet in detail te treden over uw problemen omdat hij een hardwerkend man is die andere dingen te doen heeft (CGVS 17/04/2013, p.6), kan niet overtuigen.

Daarnaast legt u een brief van uw broer aan het hoofd van de veiligheidsdiensten en een brief van uw broer aan het hoofd van de regio neer. Gevraagd wie deze documenten opstelde zegt u dat niet te weten en geeft u aan weinig informatie omtrent deze documenten te kunnen vertellen. U geeft hierbij weer dat u deze papieren wel in handen kreeg maar deze niet las (CGVS, 24/10/2013, p. 14.). Het feit dat u niet weet te vertellen wat er in uw eigen documenten staat en wat u er mee wil aantonen, doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze documenten. Bovendien zijn er ernstige aanwijzingen dat het hier om vervalste documenten gaat. Zo blijkt uit de brief die door uw broer M.Z. (...) geschreven zou zijn aan het hoofd van de veiligheidsdiensten van de provincie Nangharar (CGVS 24/10/2013, p. 8) dat deze werd opgesteld een dag na uw verdwijning, op 21/9/1391 (12 december 2012). In deze brief staat geschreven dat u op 20/9/1391 (11 december 2012) ontvoerd werd door onbekenden in het 3de district van Jalalabad. Gezien u en uw vader op dat moment nog in gevangenschap zaten kon uw broer echter niet weten waar jullie ontvoerd werden en zelfs niet of het hier om een ontvoering ging. Ook in de brief, gericht aan het hoofd van de regio, staat er dat zowel u als uw vader ontvoerd zijn en wordt er gevraagd deze zaak te onderzoeken. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze bedenking verklaart u dat hij wel wist dat u vermist was omdat u niet naar huis was gekomen (CGVS, 24/10/2013, p. 14.). Echter, het feit dat uw broer deze exacte informatie neerschreef in deze brief, terwijl u op dat moment in gevangenschap bij de taliban was, geeft aan dat deze brief pas achteraf opgesteld werd en dus frauduleus is.

Een gelijkaardig probleem stelt zich in de, eveneens niet van datum voorzien, brief in verband met de vraag om financiële steun die door uw broer naar de burgemeester geschreven werd. Daarin staat vermeld dat zowel u als uw vader ontvoerd zijn in het derde district. Indien dit document werd geschreven toen u nog vermist was kon uw broer niet weten waar jullie ontvoerd werden en zelfs niet of het hier om een ontvoering ging. Bovendien is het zeer vreemd dat een aanvraag om financiële steun in de korte tijdspanne van uw verdwijning al zou zijn ingediend en goedgekeurd. Indien de brief daarentegen zou zijn ingediend na uw vrijlating en u dus had kunnen vertellen dat u inderdaad was ontvoerd op een welbepaalde plaats, is het onlogisch dat uw broer u nog als ontvoerd zou hebben opgegeven in deze brief en niets zou hebben gezegd over uw terugkeer. Geconfronteerd met deze vreemde vaststelling probeert u te argumenteren dat in de brief staat dat u ontvoerd **was**, niet dat u ontvoerd **bent** (CGVS, 24/10/2013, p. 13.). Daarmee kan u echter niet overtuigen. Immers, dat uw broer in de brief schreef dat er niemand anders was als kostwinner voor de familie impliceert dat u nog steeds vermist zou zijn. U verklaart dan nog dat deze brief zo opgesteld is als excuus, dat u niet weet waarom de brief zo is opgeschreven en dat het misschien is omdat uw familie geld zou kunnen blijven ontvangen, ook al zou er een nieuwe burgemeester komen (CGVS, 24/10/2013, p. 13.). Het feit dat u geen duidelijkheid kan bieden omtrent deze brief en zelfs de mogelijkheid openlaat dat de brief is opgesteld onder valse voorwendselen kan uw geloofwaardigheid enkel verder aantasten. Hierbij wil ik nogmaals verwijzen naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er inderdaad een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten.

De overige, nog niet besproken, documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader betreffen enkel uw identiteit en herkomst maar houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Uw werkbadge, de werkbadge van uw vader en de 7 foto's van uw vader die u neerlegt, bevestigen slechts het beroepsprofiel van u en uw vader, wat verder aan bod komt, maar niet de ingeroepen vervolgingsfeiten. Het artikel van op de site pajhwok omtrent de aanslag die gepleegd werd op de burgemeester op 1 september 2013 en de prints van de vernielde auto en van de burgemeester, zijn ook niet in staat uw relaas te bevestigen. U wil met dit artikel aantonen dat uw verhaal correct is en dat er effectief een aanslag gepleegd werd (CGVS, 24/10/2013, p. 3.). Echter, wanneer u gevraagd wordt naar informatie omtrent dit incident, kan u niet meer info geven dan in het artikel vermeld staat. Dit terwijl u aangeeft dat

u na het gebeuren nog in contact stond met de chauffeur van de burgemeester (CGVS, 24/10/2013, p. 3.). Het feit dat belangrijke publieke persoonlijkheden in Afghanistan een doelwit zijn voor bepaalde groeperingen wordt niet betwist maar volstaat niet om uw persoonlijk verhaal aannemelijk te maken. Deze documenten zijn dan ook niet in staat uw relaas te ondersteunen.

Uw advocaat liet verder nog per e-mail weten dat u klachten had over de tolk. Hierbij werd er vermeld dat de tolk verschillende vragen inkortte tot één vraag en dat de tolk u beval uw antwoorden in te korten. U geeft hierbij weer dat u de vragen verstond omdat u het Engels een beetje machtig bent. Echter, er werd u in het begin van het gehoor gezegd dat indien er iets niet duidelijk was u dat mocht zeggen zodat de vraag geherformuleerd of anders verwoord kon worden (CGVS, 17/04/2013, p. 2.). Bovendien mag men er van uit gaan dat, indien u in staat bent om de vragen te verstaan en te begrijpen dat deze ingekort worden, u ook in de mogelijkheid bent dit direct te melden aan de interviewer. Gezien u tijdens het interview op geen enkele wijze heeft aangegeven dat er een probleem was met de tolk volstaat het niet om achteraf te beweren dat er problemen waren met de tolk om eventuele ongelukkige uitspraken aan de tolk toe te schrijven.

Daarnaast geeft uw advocaat in een andere e-mail ter aanleiding van het 2de interview –waar hij niet op aanwezig kon zijn- weten dat u soms last heeft van geheugenverlies of stress. Dit omdat u onder andere geen nieuws heeft van uw familie. Gezien deze bewering niet ondersteund wordt door een medisch attest kan hiermee geen rekening worden gehouden.

Aan de ontvoering van u en uw vader met als doel u een aanslag te laten plegen op de burgemeester kan dan ook geen geloof worden gehecht. Deze feiten kunnen dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het loutere feit dat u in een huishoudelijke functie in dienst zou zijn geweest bij de burgemeester van Jalalabad volstaat, bij het ontbreken van enige geloofwaardige vervolging of bedreiging, niet om te besluiten dat u bij terugkeer naar Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming riskeert. Bovendien moeten ook bij de geloofwaardigheid van uw werk de nodige reserves worden geformuleerd. Waar u tal van foto's neerlegt van uw vader tijdens de uitoefening van zijn beroep kan u immers geen enkele foto neerleggen waaruit zou kunnen blijken dat u zelf voor de burgemeester heeft gewerkt. Gezien de reeds eerder aangehaalde problemen betreffende valse en op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten en in het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de ingeroepen vervolgingsfeiten blijven ook wat betreft uw werk voor de burgemeester twijfels bestaan.”. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet met valabele argumenten betwist.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

2.7. Waar verzoeker stelt dat hij samen met zijn vader gevangengenomen werd door de taliban omdat hij werkzaam was bij Lal Agha Kakar en hij voornoemde persoon diende om te brengen, dat indien hij dit niet deed, hij en zijn vader zouden worden vermoord, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn asielaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

2.8. Betreffende verzoekers argumentatie dat het CGVS geen geloof hecht aan dit deel van het asielaas omdat het niet genoeg zou zijn aangetoond, dat hij echter briefwisseling heeft mogen ontvangen uit Afghanistan die dit deel van het relaas staven, doch dat het CGVS zich in allerlei bochten wringt om te concluderen dat zijn verhaal verzonnen is, stelt de Raad vast dat blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing betreffende de door hem neergelegde documenten, doch laat hij na deze motieven *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.9. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een recent rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013 betreffende Afghanistan, waarvan hij extracten bijvoegt aan zijn verzoekschrift, stelt dat de personen die deel uitmaken van het staatsapparaat in de ruim zin of die het staatsapparaat steunen, of op zijn minst de schijn hebben er deel van uit te maken of het te steunen, een groot risico lopen, dat uit het rapport blijkt dat hij persoonlijk een zeer groot risico loopt om het slachtoffer te worden van de praktijken van de AGE's, dat het vaststaat dat hij een werknemer is van de overheidsdiensten en hij kok was bij Lal Agha Kakar, de burgemeester van Jalalabad, dat hij een contract had als werknemer van de stad en dit ook erkend wordt door de verwerende partij, dat hij in zijn hoedanigheid van werknemer van de stad en van

de burgemeester van Jalalabad persoonlijk dient beschouwd te worden als een ambtenaar, minstens als iemand die de schijn heeft gewekt dat hij het centrale gezag steunt, dat volgens het UNHCR deze personen recht hebben om erkend te worden als vluchteling, minstens om hen de subsidiaire bescherming toe te kennen, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij erkent dat verzoeker een contract had als werknemer van de stad. Daargelaten de vraag of verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkzaam was voor de burgemeester van Jalalabad en voor de stad Jalalabad als contractueel werknemer, wijst de Raad er op dat een eventueel niet-betwist risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas waarbij hij beweert dat de taliban hem en zijn vader ontvoerde omdat zij werknemers waren van de burgemeester van Jalalabad.

Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker op heden niet meer voor de burgemeester werkt alsook dat hij niet aantoont dat hij, bij een eventuele terugkeer naar Jalalabad ertoe gehouden zou zijn opnieuw voor de burgemeester te gaan werken, mede gelet op verzoekers verschillende professionele ervaringen, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar een mislukte aanslag gepleegd op Lal Agha Kakar waardoor hij in een gevaarlijke positie zit omdat hij werkzaam is in het huis van de burgemeester en omdat hij ook samen met zijn vader, de burgemeester soms dient te vergezellen naar bepaalde plaatsen om voor hem te koken, dat hij dus een dubbel risico loopt, enerzijds omdat hij een ambtenaar is en anderzijds omdat hij zich vaak bevindt in de buurt van Lal Agha Kakar, die op zich hoog op de to-kill lijst staat van de taliban en andere AGE's in Nangarhar.

2.10. In zoverre verzoeker stelt dat uit het voornoemde rapport van het UNHCR verder ook blijkt dat de groep mensen die oud genoeg is om te vechten een groot risico lopen, dat hij op een leeftijd is waarop hij ingelijfd kan worden om te vechten, of toch gedwongen kan worden om dit te doen, wijst de Raad er op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.11. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker met valabele argumenten betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.13. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan haar administratief dossier, blijkt dat immers Jalalabad stevig in handen van de overheid is. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is (COI Focus, 'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013).

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in stad Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul, die stevig onder de controle van de regering staat en beschikt over een internationale luchthaven (COI Focus 'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict' van 20 november 2013, p. 35 en 43). Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder slachtoffers. De directeur van Pajhwok in Jalalabad geeft aan dat de weg veilig is, maar stipt een groot probleem qua verkeersveiligheid aan (COI Focus, 'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013).

2.14. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie. De loutere stelling dat het duidelijk is dat de regio op zich al gevaarlijk is, met veel terroristische groeperingen, vermag geenszins vermag afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie omtrent de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

2.15. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER